

[Ministeren for skatter og afgifter]

i forbindelse med overgangen til de nye regler, må vi tage det op til efteråret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 52 stemte for, 80 imod.

Ændringsforslag nr. 2-5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Glistrup (FP):

Dette forslag er det mest tydelige eksempel i den tid, jeg har siddet i folketinget, på ufuldkommenheden i de aftaler, der først på året plejer at blive truffet mellem folketingets præsidium, partiformændene og regeringen. Det er som bekendt sådan, at der kun må fremsættes forslag indtil den 15. marts, og at man ikke skal forvente, at forslag fremsat efter den 15. marts vil kunne vedtages.

Så sker det i dette tilfælde, at vi kommer, ikke til den 16. eller den 17. eller 20. marts, men helt frem til den 5. maj 1982, før dette forslag bliver fremsat, og det kommer på et tidspunkt, hvor aviserne har nok i øvrigt at skrive om Christiansborg; derfor går der en 14 dages tid, før den interesserede offentlighed overhovedet sådan ganske forsigtigt begynder at pippe om, at der er problemer i det. Så får vi hende omkring den 17., 20., 22. maj 1982 – der er helligdage ind imellem – flere og flere henvendelser om, at det er rivende galt med dette forslag.

Derefter er det således, at 8 medlemmer af udvalget henstiller, at man udsætter behandlingen, og så vedtager 9 medlemmer, altså det mindst mulige flertal, at man alligevel skal majorisere sagen igennem til trods for en meget sen fremsættelse, ganske klart en bølge af henvendelser, der er begyndt udefra, men som ikke er blevet færdig endnu, og en række problemer, der ikke er løst. Det er ikke bare noget, vi påstår; vi kan jo se det af, hvad ministeren selv skriver i tillægsbetænkningen. Ministeren for skatter og afgifter har

over for udvalget oplyst, at han er opmærksom på, at der kan være overgangsproblemer for grupper af skatteydere, som ikke er tilgodeset i den foreslåede overgangsbestemmelse, og vil følge udviklingen med henblik på en eventuel lovændring i den kommende samling. Altså både ministeren og flertallet er klar over, at vi langtfra er kommet til bunds i en løsning af dette.

Ministeren sagde nu lige fra talerstolen, at han ikke skulle kunne garantere for, hvad der kan dukke op af yderligere problemer, men så må folk virkelig ændre deres aftaler og overenskomster. Det er meget let at stå herinde og sige det, men det, det drejer sig om, er, at der er nogle, nemlig sælgerne, der pludselig efter gældende aftaler og overenskomster får 40-50 pct. mere, end de ellers skulle have, og andre, køberne, som skal betale det dobbelte eller tredobbelte af, hvad de ellers skulle have betalt, og så siger man, at man bare skal ændre overenskomster og aftaler. Det bliver ret svært at få sælgere til at gå med til at rette overenskomster og aftaler i den foreliggende situation.

Så siger fru Aase Olesen nu her fra talerstolen, at man vil alligevel have forslaget fremmet, og derfor vil man stemme for det, for – siger hun – der er tale om en lempelse af beskatningen. Det var virkelig de ord, hun brugte, til trods for at ministeren har fortalt, at vi her forøger skatterne meget kraftigt, med 140 mill. kr. eller sådan noget lignende hvert år, og i et svar til udvalget har ministeren sagt, at socialindkomsten her i landet for en meget hårdt trængt gruppe stiger med ½ mia kr.

Ministeren har også brugt alle samrådene til at sige, at han gerne vil have sagen hurtigt igennem, fordi han er så utilfreds med, at der ikke betales nok i skat her i landet, og han vil gerne have flere skatter ind. Det har været ministerens stadige omkvæd under hele denne sags behandling, at han mener, der skal nogle flere skatter ind, men det er ikke noget, der indgår i sådan en stor samlet økonomisk krisepakke eller andet; der er tale om en generel ændring af lovgivningen. Den var gældende i én skikkelse fra 1903 til 1939, og så har den været gældende med et andet indhold fra 1939 til 1982, men nu skal den altså føres tilbage til skikkelsen fra 1903 til 1939. Der er ikke nogen som helst rimelighed i det, og hvis den aftale, som folketingets